

Den store Kina-turen

I vinter var kona mi og jeg så heldige å få oss en tur til Kina. Vår yngste datter, Helga Maria, arbeider dette året for misjonsorganisasjonen Areopagos i Hong Kong. Areopagos er av mange bedre kjent under navnet Buddhistmisjonen. Buddhistmisjonen ble stiftet av den norske misjonæren Ludvig Reichelt i 1922. (Han som har skrevet: "Din rikssak Jesus være skal")

Ludvig Reichelt hadde som mål å nå buddhistene med evangeliet. Han kjøpte land og bygde opp et kristent senter, Tao Fong Shan, på en åskam utenfor Hong Kong. Senteret driver kurs og retreatar for kinesiske kristne. På eiendommen ligger et teologisk seminar med litt over 300 studenter. I tilknytning til senteret driver misjonen et gjestehus, Ascension House, som tar imot "ryggsekktureister", dvs. ungdom fra hele verden. For en billig penge kan de unge overnatte, spise og få vasket sitt tøy her. Datteren vår er

en av 4 ungdommer fra Norge og Danmark som driver Ascension House.

Det var en utrolig opplevelse å komme til Kina. Vi fikk oppleve "Den himmelske freds plass" i solnedgang.

"Den forbudte by" i sur vind fra steppene i nord, og ikke minst: Vandre på den kinesiske muren. Muren strekker seg fra åskam til åskam og skal visnok

være verdens største byggverk, synlig fra månen. Muren ble fullført under Ming-dynastiet ca. år 1500 og nådde sin største lengde på 5660 km.

Fra Beijing til Hong Kong er det en 3-timers flytur. Det var som å komme fra vinter til sommer. Hong Kong ligger på høyde med Sahara, og nå vinterstid var temperaturen som på en vanlig norsk julidag. Hong Kong er som ei maurtue som syder og koker og bygger i høyden. En vanlig boligblokk rommer like mange mennesker som en norsk småby. Etter noen timer mellom skyskapere og flittige kinesere var det godt å ta toget ut av byen til forstaden Shatin på "bare" 500 000 innbyggere. Fra jernbanestasjonen i Shatin var det 20-30 minutter å gå opp til Tao Fong Shan. Det var som å komme til en annen verden igjen. Høyt hevet over byen lå senteret omkranset av tett skog. Bananene bak kjøkkenet

Kirken på Tao Fong Shan

han er bygd i pagodestil.

Den største opplevelsen under hele Kinaturen var kan hende å bli tatt inn i fellesskapet på Tao Fong Shan og delta i det rike bønne- og gudstjenestelivet på senteret. Under kirken lå ”krypten”. Her var det godt å trekke seg tilbake om en ville ha en stille stund. ”Krypten” hadde et vindu med et alter foran. Vinduet vendte mot Kina. De fortalte at den gamle misjonæren, Ludvig Reichelt, hver dag la seg på kne her og ba for Kina. Han fikk ikke se resultater av bønnetjenesten sin. I 1949 ble alle misjonærer utvist fra landet og de få kristne i landet gikk en tung tid i møte. Under Mao-tiden trodde de fleste i vesten at kirken i Kina var død. Stor var derfor overraskelsen da landet åpnet seg etter Maos død; Kirken var ikke død – den hadde vokst. Antallet kristne var blitt mangedoblet! Og veksten fortsetter. Jeg spurte Eckmann, den kinesiske presten på senteret, om hvor mange

på senteret var snart modne og rett som det var fikk vi besøk av apekattene, stadig på jakt etter mat og søtsaker.

kristne de regner med at det er i Kina i dag. Han svarte: ”Ingen vet det nøyaktige tallet, men jeg tror det nærmer seg 100 millioner.”

Ingen hadde trodd at dette skulle skje med den kinesiske kirken etter årtider med forfølgelser og press. Men Ludvig Reichelts og mange andres bønner og arbeid har båret rik frukt.

Etter 12 timers flytur og vel så det var vi tilbake i Gjerpen til meterhøye snøfonner, rike på minner og styrket i troen. Guds rike er ikke i ferd med å dø ut. Det har slått rot også i Kina, og det skal bli spennende å se hva som skjer i årene framover.

Thor Egil Abrahamsen

Ved dette vinduet lå Ludvig Reichelt og ba for Kina.